

XLIX.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 31te Marts 1870.)

Som det vil erindres, forelagde Finansministeren i Rigsdagssessionen 1867—68 et „Forflag til Lov om Dyretelsen af en af Staten sikket Anstalt til Forsørg for Albedoms og Døds Skyld“, idet der dengang tilfattedes, medens man lod Livsforsikringsanstalten og Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842 bestaae i dens hidtilværende Skikkelse, at oprette en særlig Anstalt, der ved større Tilgængelighed overalt i Landet, ved lettere Forretningsgang og ved at modtage smaae Indbetalinger kunde tiltrække sig de Uformuendes og navnlig de arbejdende Klasses Opmærksomhed og Benyttelse og fremme deres Velvære og støtte deres moralske Kraft ved at opfordre dem til at henlægge Noget af det i gode Dage ved Flid og Sparommelighed fremkommende Overskud til Hjælp for den svagere Alder og for Dødstilfælde. Det til Prøvelse af dette Lovforflag af Landstinget nedsatte Udvalg, hvis Betænkning findes i Rigsdagstidenden for 1867—68, Tillæg B. Sp. 822 ff., erkjendte Formaalets Berettigelse og Vigtighed og var, med Undtagelse af eet Medlem, enigt i, at baade Diemedet, forat opnaaes, krævede Statens Garanti for en saadan Anstalt, og at denne uden overveienende Betænkelse kunde gives, naar Anstalten byggedes paa rigtige Grundsætninger og fik betryggende Regler for Virksomhed og Bestyrelse. Men Udvalgets Fleertal af 5 Medlemmer, hvortil de to øvrige sluttede sig i Resultatet og i

væsentlige Stykker af Motiveringens, tilraadede Regjeringen og Rigsdagen for den daværende Session at stille Sagen i Bero, for at Finansministeren efter en fornyet og fortsat Bearbejdelse kunde forelægge den paany i den næste Rigsdagsamling. Man antog nemlig, at der om to Hovedpunkter, nemlig om Tarifferne for Forsikringer og Forsørgelser og om Bestyrelsen, deels savnedes Bestemmelser i Forflaget, som maatte findes i Loven selv, eller Oplysninger, der burde være tilstede ved Lovforflagets Behandling i Rigsdagen, deels indeholdtes mindre tilfredsstillende Bestemmelser. Fleertallet opfordrede derhos til Slutning Finansministeren til at underkaste det Spørgsmaal en fornyet og alsidig Prøvelse, om det ikke vilde være rigtigt at forbinde den nye Anstalt med den ældre af 1842. Lovforflaget kom derefter med Ministerens Samtykke ikke til anden Behandling i Thinget. I det Landstinget nu forelagte Lovforflag har Finansministeren sluttet sig til hiin Henstilling af Udvalget og efter Forhandlinger med den ældre Anstalts Bestyrelse, med Benyttelse af de Opgjørelsesarbejder og den Prøvelse af de ved Anstalten indvundne Erfaringer, der allerede vare paabegyndte og derefter forfattedes, foreslaaet de Regler, som det anses fornødent ved Lov at fastsætte for en ny Anstalt, der paa eengang skal fortsætte den tidligere Virksomhed og udvide Virksomheden i den Retning og med det Formaal, som var paataent ved det i 1867—68 fore-